

Broj: Us-4570/2009-5

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E !

P R E S U D A

Upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga Suda Darka Vlahinje kao predsjednika vijeća, mr.sc. Marije Kriletić i Borisa Markovića kao članova vijeća, te sudske savjetnice Sande Jeromele Kurick kao zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Mepling d.o.o. iz Splita, Gundulićeva 26, kojeg zastupa zakonski zastupnik direktor ing. Jerko Bošnjak, protiv rješenja tuženog Ministarstva financija Republike Hrvatske, Samostalne službe za drugostupanjski upravni postupak, Odjela za drugostupanjski porezni postupak, klasa: UP/II-471-02/02-01/697, ur.broj: 513-04/03-2 od 12. ožujka 2003., radi inspekcijskog nazora javnih davanja, u nejavnoj sjednici vijeća održanoj dana 3. veljače 2010.

p r e s u d i o j e

Tužba se odbija.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem odbijena je žalba što ju je tužitelj izjavio protiv rješenja Porezne uprave, Područnog ureda Split, klasa: UP/I-471-02/02-01/602, ur.broj: 513-07-17-02-01 od 5. studenoga 2002. Tim rješenjem utvrđen je

I.A. manje obračunati porez na dobit za 1995. godinu:

1. porezna osnovica od 15.735.000,00 kn/lp
2. porezna stopa od 25%
3. porezna obveza od 3.933.750,00 kn/lp
4. zatezna kamata na porez na dobit od 3.734.033,10 kn/lp

I.B. manje obračunati porez na dobit za 1996. godinu:

1. porezna osnovica od 1.057.530,76 kn/lp
2. porezna stopa od 25%
3. porezna obveza od 264.382,69 kn/lp
4. zatezna kamata na porez na dobit od 250.959,93 kn/lp

Tužitelju je naloženo da uplati dužne iznose poreza sa kamatama, te da obračuna i uplati daljnje kamate na porez na dobit od dana sastavljanja zapisnika do dana uplate. Nakon

izvršene uplate tužitelj se obvezuje da provede odgovarajuća knjiženja u poslovnim knjigama koja se odnose na povećanje porezne osnovice te je obvezan izvršiti rješenje u roku od osam dana od dana konačnosti, a ako ne izvrši uplate u danom roku naplata će se izvršiti ovrhom.

Tužitelj osporava zakonitost pobijanog rješenja zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, zbog nepravilnog zaključka u pogledu činjeničnog stanja, povrede postupka, te povrede materijalnog prava. Navodi da nije točno i dovoljno uvjerljivo obrazloženje tuženog tijela da je tužitelj kupio građevni objekt a ne investiciona prava, što u bitnom mijenja njegov položaj. Iznosi da je ugovorom sa „Gortan-Visokogradnjom“ Zagreb i „Poljoopskrbom“ Zagreb kupio investiciona prava a ne poslovno-skladišni prostor kako se navodi u nalazu inspektora Porezne uprave. Tužitelj se poziva na članka 8. Odluke o računovodstvenim politikama svoje firme koji da je sukladan Međunarodnim računovodstvenim standardima MRS 38 gdje je mogao ulaganje u investiciona prava bilancirati kao trošak tekuće godine, trošak razdoblja, poštujući temeljne financijske pretpostavke za sastavljanje financijskih izvještaja kontinuiteta i stabilnosti bilanciranja i nepredvidivosti budućih događaja sukladno članku 6. točki 1. i poštujući opća načela procjene pozicija točke 2. članka 26. Zakona o obveznim odnosima. Glede rezerviranja iznosi da je postupak u skladu sa člankom 59. o primjeni računovodstvenih politika koji je usklađen s Međunarodnim računovodstvenim standardima MRS 37 te da njegovi postupci nisu suprotni Zakonu o računovodstvu, Zakonu o utvrđivanju dobiti i Zakonu o obveznim odnosima. Neizvjesni troškovi s osnova predmetnih građevina iznosi da su aktualni i da su mogli biti veći nego što su tada rezervirani, te ističe da sukladno Zakonu o građenju pojedini garantni rokovi ovise od dijelova zgrade te traju dvije do deset godina, a osim toga da su rezerviranja s osnova tužbi i slično daleko veća nego što je tužitelj ukalkulirao. Tužitelj smatra da pogrešno utvrđuje porezno tijelo da je zastara na utvrđeni porez na dobit iz 1995. istekla 31. prosinca 2002. a na utvrđenje poreza na dobit za 1996. da ističe 31. prosinca 2003., te se poziva na Zakon o porezu na dobit i supsidijarnu primjenu Zakona o dohotku gdje je bio utvrđen apsolutni zastarni rok od pet godina, primjenom kojih propisa da je apsolutni zastarni rok istekao 31. prosinca 2001. odnosno 31. prosinca 2002. Dalje navodi da je u ponovljenom postupku jedan od inspektora poreznog tijela obavio ponovljeni nadzor a suprotno odredbama iz članka 48. stavka 1. točke 6. Općeg poreznog zakona i članka 249. točke 6. Zakona o općem upravnom postupku. Konačno, smatra da je došlo i do povrede članka 104. stavka 1. točke 2. Općeg poreznog zakona jer je nalog za nadzor izdan suprotno odredbama članka 104. stavka 2. istog Zakona.

Tužitelj predlaže da Sud tužbu uvaži i poništi osporeno rješenje.

Tuženo tijelo u odgovoru na tužbu ostaje pri razlozima osporenog rješenja i predlaže da Sud tužbu odbije.

Tužba nije osnovana.

Ocjenjujući zakonitost osporenog rješenja Sud nalazi da njime nije povrijeđen zakon na tužiteljevu štetu. Osporeno rješenje donijeto je nakon presude Upravnog suda Republike Hrvatske broj: Us-10692/2000-5 od 23. ožujka 2002. kojim je poništeno rješenje tuženog tijela od 15. lipnja 2000. i predmet vraćen na ponovni postupak, nakon čega je uslijedilo

novo porezno rješenje i tužiteljeva žalba koju je tuženo tijelo osporenim rješenjem pravilno odbilo, dajući za sve bitne žalbene navode obrazloženje, a koje prihvaća i ovaj Sud.

Pravilno je tuženo tijelo ocijenilo zakonitim povećanje porezne osnovice poreza na dobit za 1995. što je utvrđeno prvostupanjskim rješenjem. Razmatrajući tužiteljeve poslovne odnose prema njegovoj suštini moglo je prvostupanjsko tijelo utvrditi da troškovi koji proistječu iz ugovora što ga je tužitelj sklopio sa trgovačkim društvima „Gortan-Visokogradnja“ i „Poljoopskrba“ o preuzimanju i ustupanju svih prava i obveza koje proizlaze iz ugovora o zajedničkom financiranju i izgradnji prodajno skladišno-poslovnog prostora u Zagrebu, ulica Donje Svetice 38 jesu izdaci za kupnju poslovno-skladišnog prostora. Utvrđeno je da opisani poslovni objekt čijom kupnjom je tužitelj teretio troškove svog poslovanja u 1995. nije na popisu dugotrajne imovine, što znači da troškove nije mogao knjižiti na klasu 7, konto 7010, jer knjiženja rashoda nije povezano s odgovarajućim prihodima u toj godini. Tužitelj je radio za nepoznatog kupca pa je izravne troškove trebao zadržati u zalihama jer nema prihoda kojima bi se sučeljavali ti troškovi s obzirom na to da nije zaključen ugovor o izgradnji i u graditeljstvu se primjenjuje MRS 2 koji se odnosi na evidentiranje troškova tako da se troškovi izgradnje zadržavaju na zalihama nedovršene proizvodnje do zaključenja ugovora o prodaji ili do prodaje završenih građevinskih objekata.

Pravilno je tuženo tijelo ocijenilo da je tužitelj rezerviranja u 1996. iskazao u previsokom iznosu. U postupku je utvrđeno prema odluci direktora o rezerviranju po osnovi ugovora o gradnji da će se izvesti eventualni naknadni rokovi za vrijeme trajanja jamstvenog roka od dvije godine pa se prema tome neutemeljeno tužitelj poziva na to da su u graditeljstvu jamstveni rokovi od dvije do deset godina. Tuženo je tijelo obrazložilo na koji način je utvrđena visina rezerviranja u 1996. koju priznaje prvostupanjsko tijelo, pravilno se pri tome pozivajući na odredbe članka 5. stavka 2. točke 6. Zakona o porezu na dobit i članka 5. stavka 5. Pravilnika o porezu na dobit koje propisuju da se u rashode poreznog razdoblja može uključiti i rezerviranje za troškove otklanjanja nedostataka u jamstvenim rokovima u visini utvrđenoj na temelju ugovora i prijašnjih iskustvenih spoznaja u svakoj od djelatnosti, ako nema temelja da se takve izdatke naplati od treće osobe. Rezerviranja prema toj osnovi ukida se u poreznom razdoblju u kojem istječu jamstveni rokovi.

Glede tužiteljeva prigovora zastare pravilno navodi tuženo tijelo da u vrijeme nadzora nije nastupila zastara pozivajući se pri tome na odredbe Općeg poreznog zakona ("Narodne novine" broj: 127/00) koji u članku 100. stavku 1. propisuje da se inspekcijski nadzor može obaviti za razdoblje za koje nije nastupila zastara prava na utvrđivanje porezne obveze. Pogrešno smatra tužitelj da vrijede u ovom slučaju zastarni rokovi iz Zakona o porezu na dobit s obzirom na to da je Opći porezni zakon stupio na snagu 1. siječnja 2001., te se primjenjuju zastarni rokovi iz Glave V. Opće postupovne odredbe – 8. Porezna zastara koji iznose tri i šest godina.

Tuženo je tijelo pravilno otklonilo tužiteljeve prigovore glede postupka i Sud ne nalazi da bi bile učinjene takve povrede koje su mogle utjecati na rješenje stvari. Tužitelj je u žalbi na porezno rješenje od 5. studenoga 2002. naveo da su rješenja „napravili isti inspektori (jedan od inspektora)“ suprotno odredbama Općeg poreznog zakona i Zakona o općem upravnom postupku. To je rješenje, međutim, donio pročelnik mr.sc. Ivo Prgin,

dipl.oec., nakon provedenog ponovnog postupka. Tuženo tijelo pri tome jasno obrazlaže da je prema zapisniku nadzor obavljen u poslovnim prostorijama tužiteljevih te u knjigovodstvenom servisu uz nazočnost tužiteljeve odgovorne osobe i direktora knjigovodstvenog servisa, navedeno je da se obavlja ponovni postupak nakon rješenja tuženog tijela donijetog po presudi Upravnog suda Republike Hrvatske. Tužitelj pogrešno smatra da inspektor poreznog tijela nije mogao obaviti ponovljeni nadzor, jer je predmet vraćen upravo prvostupanjskom tijelu na ponovni postupak. Članak 48. stavak 1. točka 6. Općeg poreznog zakona odnosi se na drugostupanjsko tijelo, dok je u ovom slučaju osporeno rješenje donijela druga osoba, načelnica Samostalne službe za drugostupanjski upravni postupak, Zdenka Koharić, dakle druga osoba različita od one prvostupanjskog tijela. Također se ne radi ni o slučaju iz članka 249. točke 6. Zakona o općem upravnom postupku ("Narodne novine" broj: 53/91 i 103/96 – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske) jer se te odredbe odnose na obnovu postupka iz Glave XV. navedenog Zakona, o čemu se ovdje ne radi, jer se članak 249. navedenog Zakona odnosi na izvanredni pravni lijek – obnovu postupka.

Trebalo je stoga temeljem članka 42. stavka 2. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine", broj: 53/91, 9/92 i 77/92) tužbu odbiti kao neosnovanu.

U Zagrebu 3. veljače 2010.

Zapisničarka:
Sanda Jeromela Kurick, v.r.

Predsjednik vijeća:
Darko Vlahinja, v.r.

PRESUDA SE DOSTAVLJA:

1. Mepling d.o.o., Split, Gundulićeva 26
2. Ministarstvo financija Republike Hrvatske, Samostalna služba za drugostupanjski upravni postupak, sa spisom

Za točnost otpredavka - ovlaštení službeník

Ida Balent